

Hol van JÉZUS? (Mt 2:1-12)

Ezzel a kérdéssel érkeztek a napkeleti bölcsek Jeruzsálembe. Hozzájuk hasonlóan ezt ma is sok kereső embertársunk kérdezi. Karácsonyhoz közeledve gondolkodjunk el azon, kik keresik Jézust, hol és kinél érdeklődnek, végül pedig hogyan találkozhatnak Krisztussal?!

● Azok indultak el megkeresni a zsidók királyát, akik tekintetüket kíváncsian az égre függesztették és egy csillag születésében sorsfordító jelet véltek. Nem mindenki figyelt akkor sem az égre, és még kevesebben voltak, akik az égi jelekből azt olvasták ki, hogy megszületett a Messiás. Ez a három ember megértette az idők jelét és kész volt nagy utat megtenni, ajándékokkal felpakolva, hogy a hittel felismert Igazságot megkeresse.

Ma is vannak olyan emberek, akikben kellő kíváncsiság és elég fogékonyság van az isteni üzenetre. Ellenállhatatlan vágyat éreznek arra, hogy elinduljanak megkeresni azt, akire Isten felhívta a figyelmüket.

Ma is vannak hittel induló és Krisztust kereső bölcsek, akik már tudnak olvasni a Bibliából, amiről azt gondolják, hogy értik is, de – amit a későbbiekben még hangsúlyozni szeretnék – a pusztán emberi bölcsesség nem elég ahhoz, hogy valaki eljusson Jézushoz.

● Miért keresték a bölcsek a jeruzsálemi palotában Jézust? Azért, mert az égi jelt megfejtve erre a „logikus” következtetésre jutottak. Keleten

látták meg a csillagot, megértették, hogy megszületett a zsidók királya, és úgy gondolták (teljesen érthetően), az nem lehet máshol, mint a zsidók fővárosában – ott is a királyi palotában.

Milyen érdekes ebben is felfedezni, hogy az Isten útja más, mint az emberé. Ó, hány és hány Krisztussal találkozni vágyó ember keresi Jézust a szobrokban, keresztteken, búcsújáró helyeken, vagy éppen a templomban, és helyette az „embergyilkossal” találkozik. Csak azért, mert úgy gondolják, van nekik annyi bölcsességük – vallásuk, tehetségük –, hogy akit keresnek, megtalálják. Szomorú látni a sok csalódott, kiábrándult embert, akik még karácsonykor sem, a templomban sem találkoztak azzal, akire igazán vágytak. Ő ugyanis nem lakik kézzel csinált templomokban.

● Kitől érdeklődtek a Messiás felől? Az ellenségétől. Milyen nagy kegyelem, hogy Isten az emberi rosszindulatot is képes jóra fordítani. A bölcsek Heródesen keresztül tudták meg, hol kell megszületnie a Krisztusnak.

Ez utókorban is volt példa rá, hogy egy kereső lelket éppen azok tereltek

jó irányba, akik amúgy Krisztus és a hívők ádáz ellenségei voltak. Kegyelem, hogy Isten a kereső lelkekért az ellenség gonoszságát is jóra fordítja. Bárcsak tapasztalnánk meg ez ünnepen, hogy amit a Gonosz sokak számára eltervezett, az válna lelkük javára!

● Hogyan találkoztak Jézussal a bölcsek? Úgy, hogy amint Heródestől megszabadulva elindultak Betlehem felé, feltűnt nekik az a csillag, amit keleten is láttak. Attól kezdve a csillag járt előttük és a pontos helyhez is elvezette őket. Nekik csak a csillagot kellett követni. Mily egyszerű és egyszerű megoldása van Istennek arra nézve, hogy a Krisztust keresőket célba juttassa. „*Még a bolond sem téved el rajta*” – olyan úton vezet az övét az Úr. Viszont ehhez az is kell, hogy az amúgy „bölc” ember legyen képes feladni korábbi elképzeléseit Krisztusról, vallásról, megtérésről, és tudja alázattal fogadni azt, hogy Isten gyermeki módon vezet az alázat és az engedelmisség útján. Így lesz találkozás Jézussal és azután egészen más úton fog járni. Ámen, úgy legyen!

VERESS EFRAIM *lp.*, *Érszöllős*

Kémer, hálánap, tudósítás a 6. oldon.



Istentől megáldott békés, boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!



Az igazi nagy szabadulás

„*Olyanok voltunk, mint az álmodók, megtelt a szánk nevetéssel*”

Interjú dr. Simon József szövetségi elnökkel, a nagyvárad-belvárosi gyülekezet lelkipásztorával.

Karácsonyi beszélgetésünkben emlékezésre kértük Simon József testvért, idézné fel a feledhetetlen '89-es decembert, szóljon a személyes életében történt fordulatról és értékelje a szövetségi együttműködést – az elindulástól napjainkig. Az interjút a témához illő 126. zsoltár felolvasásával kezdtük, ugyanis a gyönyörű igeversek segítettek kijelölni a huszonhárom éves útvonal néhány fontosabb stációját.

EMLÉKEZÉSEK

– Az én korosztályomnak a fél élete a diktatúrában telt, ezért '89 decemberének számos napját úgy őrizzük emlékezetünkben, mintha tegnap történt volna. Úgy vélem, Simon testvér is töltött munkás- és házasebberként legalább egy évtizedet a kommunista érában. Milyen emlékei maradtak meg a romániai fordulatról?

Simon József: Engem úgy neveltek a szüleim, hogy a kommunizmust gyűlöljem. Iskolából mikor hazajöttem és elmondtam, hogy mire tanítottak, az édesapám azt mindig kiigazította: „Fiam, mindez nem így van”. És ő elmondta azt, ahogy ő tudta akkor az igazságot.

Már fiatal koromban volt egy olyan vágyam, hogy ne maradjak az országban, ragadjam meg az első lehetőséget és szökjek ki. Így mondták ezt akkor, mint mikor a börtönből kiszöknek az emberek. Az ország is maga egy börtön volt, ahol 22 millió embert tartottak fogva, bekerítve szögesdrót-kerítéssel. Az Amerikai Egyesült Államokba akartam kijutni, de mielőtt ezt az álmat megvalósíthattam volna, a Jóisten megszabadított abból a börtönből, ami ennél is rosszabb volt.

A megtérésem után lett volna lehetőség elmenni: csak annyi kellett volna, hogy feleségemmel együtt rábólintsunk. Nem, ezt nem tudtam

megtenni. Hazajöttünk, itthon aztán áldott megnyugvás és békesség töltötte be a szívünket. Én még akkor nem gondoltam, hogy Istennek milyen terve van velem, de azt tudtam, hogy nekem itt kell maradnom az országban.

Decemberben, amikor elkezdődött a temesvári megmozdulás, onnantól kezdve éjjel-nappal figyeltem a híreket. Aztán amikor Bukarestben Ceausescu összehívta a népgyűlést, a beszédét rádióan hallgattuk a munkahelyemen. Közben lehetett hallani a hurrázást, tapsolást, ami mindig előre megszervezett volt, de észrevettük, hogy az éljenzés mögött egy szokatlan zúgás, morajlás is hallatszik.

Másnap összegyűjtöttek bennünket egy nagy terembe, a vállalati párttitkár tartott beszédet, amelyben elítélte a Temesváron tüntető forradalmárokat. Végül bejelentette, küldünk egy levelet Bukarestbe, amelyben elítéljük a tüntetéseket. Fel is olvasta, és meg akarta szavaztatni, de talán csak öt-hat ember emelte fel a kezét. Amikor jöttünk kifele, akkor vettük észre, hogy fegyveres katonák veszik körül az épületet.

Másnap, 22-én, a feleségem szüleire mentünk falura. Kint voltunk az udvaron, amikor átszaladt a szomszéd és mondja, hogy elszökött a diktátor. Félbehagytuk a munkát, bementünk a házba, és mindnyájan sírtunk – a megtérésemem kívül ahhoz fogható élményem nincsen. Eddig csak a



régiek elmondásaiból ismertük, hogy amikor vége lett a háborúnak az emberek kimentek az utcára, és idegenek egymást átölelték örömben. Ilyesmí volt ez most a mi számunkra is, alig hittük el, hogy tényleg igaz, vagy csak álmodunk...? Persze, hogy utána jött a sok csalódás, mert nem oldódott meg azonnal minden probléma. Sőt, kezdődtek olyan gondok, amiket nem ismertünk addig. Hát, így kezdődött el a szabadság.

– „*Akkor így szóltak a pogányok*”, vagy „*ezt mondták a népek*” (új ford.) – hamarosan kiléptünk a falak közül, az imaházból, és kultúrházak, stadionos evangélikációk jöttek. Hirtelen a falu, a város vezetői megengedték, szinte hívtak bennünket, hívó embereket. Milyen érzés volt a frissen nyert szabadságban szabadon szólni?

(Folytatás a 8. oldalon)

Országos gyűjtés karácsonykor

Kedves testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

Tudatában vagyunk annak, hogy a jelenlegi gazdasági helyzetben pénzbeli kiadásainkat jól meg kell fontolnunk. Ismerve közösségünk adakozó készségét, alázattal és szeretettel fordulunk az RMBGYSZ gyülekezeteihez azzal a kéréssel, hogy karácsony első napján tartsanak országos gyűjtést a kárpátaljai misszió megsegítésére.

Gyülekezetplántálói szolgálatra Kelemen Szabolcs szilágyballai misszionáriust küldtük oda családjával együtt. Testvéreink Kisdobronyban laknak, és ott végzik a missziómunkát. Elérkezettnek látjuk annak szükségességét, hogy egy kis házat vásároljunk abban a helyiségben gyülekezési helynek, valamint lakásnak is. Ezt az épületet az

Ünnepeljük Isten ajándékát!

**Ha fel tudnánk
fogni – akár
ködösen is –
a megtestesülés
csodáját,
nagyobb
áhitattal
és alázattal
közelednénk
a karácsony
ünnepléséhez.
Krisztus
eljövetelére úgy
tekintenénk,
mint annak része,
amit Charles
Spurgeon
„az isteni
irgalom nagy
vállalkozásának”
nevezett.**

A karácsonyi történet arról az örömhírről szól, hogy Isten lejött a földre emberi testben, hogy velünk járjon az utakon, amelyeken mi járunk, érezze, amit mi érzünk, megmutassa hogyan kell élni, és az élet teljességét ajándékozza nekünk.

Amikor az egyház a karácsonyt ünnepli, arra törekszik, hogy beteljen Isten szeretete mélységének a titkával, felfogjon valamit annak jelentőségéből, hogy az Úr sorsközösséget vállalt velünk, és újból átérezze az üdvösség csodálatos kegyelmét.

Az évek során a keresztyének elgondolkoztak Isten megtestesülése természetén, és megpróbálták szavakba önteni annak jelentőségét.

Hogyan is tudnánk leírni e misztériumot?

A negyedik században Nazianzi Gergely, Konstantinápoly püspöke, így elmélkedett a testet öltés misztériumáról: „Isten Fia, aki már az idő kezdete előtt létezett, a láthatatlan, felfoghatatlan... a kezdetek kezdete, a világosság világossága, az élet és hallhatatlanság forrása... az Atyát bemutató kijelentett Ige – Ő az, aki eljött, hogy felvegye a mi természetünket, hogy megjavítsa azt... a hasonlót hasonló által tisztítsa meg. Magára vette mindazt, ami emberi, kivéve a bűnt. Aki Isten volt, emberi alakot öltött, hogy a szentséget elhozza hozzánk, hogy Isten a Fia közvetítése által legyőzze a gonoszt, kiszabadítson bennünket és visszavezessen önmagához.”

Isten Fiának megtestesülése kifejezi irgalmának nagyságát. Vajon mennyire vagyunk hálásak, hogy ennyire szeretettel bánt velünk, hogy megszületett emberi testben, szerény körülmények között?

Nem csodálatos, hogy aki eljött a világba, mint kisgyermek, és egy félreeső helyen született meg, maga a teremtő Isten? Amint Luther Márton mondta a jászolban fekvő gyermekéről: „Te valóban az engem megalkotó Isten vagy, és nem haraggal közeledsz felém, mivel ilyen szeretettel jöttél el – ennél nagyobb szeretetet el sem tudnék képzelni.”

Ha fel tudnánk fogni – akár ködösen is – a megtestesülés csodáját, nagyobb áhitattal és alázattal közelednénk a karácsony ünnepléséhez. Krisztus eljövetelére úgy tekintenénk, mint annak része, amit Charles Spurgeon „az isteni irgalom nagy vállalkozásának” nevezett. Vajon nem kellene teljes szívvel ünnepelnünk a tényt, hogy mi, emberi lények az egész teremtett világgal együtt, az Isten Fia megtestesülésének célja vagyunk?

Ünnepeljük együtt ezt az ajándékot!

(Fordította: Havas Péter)

NEVILLE CALLAM, a Baptista Világszövetség főtitkára



Amerikai Magyar Baptista Szövetséggel karöltve vásárolnánk meg, amely célra tengerentúli testvéreink az ősz folyamán tartottak gyűjtést.

Most rajtunk a sor. Nem kívánunk fölöttébb való terhet helyezni a gyülekezetekre, hanem csak buzdítani egymást annak az ígének a gyakorlatba ültetésére, amely ezt mondja: „Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki ki, amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.” Az összegyűlt összeget kérjük majd a szövetséghez eljuttatni, jelezve, hogy a kárpátaljai misszió támogatására szánják. Előre is nagyon szépen köszönjük testvéreink segítségét.

JÁNOS CSABA, missziói alelnök

„Légy a Nagy Pásztor Kis Juhásza!”

Kolozsvárott, szeptember utolsó vasárnapján lelkipásztor-beiktató és hálaadó ünnepély volt.

Örülök, amikor a terjedelmes ima-ház-udvarunkon nem találok parkolóhelyet. Ilyen alkalom volt új lelkipásztorunk, Kis-Juhász Vilmos beiktatásának ünnepe, szeptember utolsó vasárnapján, Kolozsvárott.



Az imaórán Máté Miklós testvér a tapasztalt lelkipásztor higgadt gyakorlatiasságával buzdította a gyülekezetet, hogy álljon a lelkipásztor mellé, imádkozzon érte, hiszen a lelkipásztor sem tökéletes ember. Kiss Lehel szamosújvári lelkipásztor fiatalos tüzzel ajánlotta kollegájának, (akivel egy körzetben munkálkodtak eddig), hogy „irtson, pusztítson, romboljon, építsen és plántáljon” (Jer 1,10) ... de mindegyiket úgy, mint Krisztus.

Borzási Pál testvéri és baráti jelleggel ötvözte protokolláris feladatát, mely missziókerületi elnökként és a beiktató bizottság elnökeként hárult rá. Ézs 40,1-11-re alapozott igehirdetésében a lehető leggyakorlatiasabb módon tárta elénk üzenetét. A „*Vigasztaljátok népemet*” felszólítással pozitív fordulat áll be a próféciában: bizakodó jövőbe tekintés. „*Szóljátok Jeruzsálem szívéhez*” – milyen jó, hogy így tud szólni: pontosan a szívünkhöz! Vigasztalást jelent számunkra az Úr dicsőségének jelenléte, az Ő beszéde (mely megmarad örökre, ellentétben a világban jelenlevő gyakori változásnak kitett dolgokkal) valamint karjának ereje és királyi uralma.

Ez után Kis-Juhász Vilmos testvér mondta el élete főbb mozzanatait. Tömör beszédét azzal fejezte be, hogyan győzte meg őt az Úr arról, hogy Kolozsvárra kell jönnie. Meghívónk mérlegelésének időszakára esett húsvét ünnepe és a Jónás próféta könyvéből való sorozat. Ezen igékből értette meg, hogy menni kell és a feltámadott Krisztust hirdetni.

A beiktatás mozzanatában Borzási Pál, Kiss Lehel, Bálint Pál, Máté Miklós és Borzási István imádkoztak Kis-Juhász Vilmos testvéért.

A beiktatott lelkipásztort és családját többen köszöntötték: Adorjáni László, a Kolozsvár Alsóvárosi Református Egyházközség részéről (az címbe idézet tőle származik), Babos Csaba, a kolozsvári magyar pünkösdi gyülekezet részéről, Bakó József, az evangéliumi testvérgyülekezet részéről, Bálint Pál és Borzási István mint a

gyülekezet volt lelkipásztorai, Kovács Efraim és Sajgó Péter a kolozsvári körzet részéről. Mindezt még színebbé-kedvesebbé tette a vasárnapi iskolások és a fiatalok köszöntése, valamint az énekkar szolgálata.

Felemelő, ünnepi hangulat uralkodott. Az egybegyűltek szívében az az elhatározás-vágy formálódott, hogy a pásztor mellé munkások kellenek, mert az aratnivaló sok. A Lónáról, Kiskapusról, Györgyfalváról, Szamosújvárról, Zilahról, Besztercéről, Tordáról, Bágyonból és még ki tudja hány helyről levő testvérek jelenléte most is azt sugallta: összetartozunk!

A finom ebédet szorgos kezek készítették jó hangulatban, felszolgálásában ügyes személyek sürgölődtek. Közben alakultak a délutáni összejövetelre is a szolgálatok, további köszöntések.

Borzási Márta testvérnő visszaemlékezett a 24 évvel ezelőtt kezdett kolozsvári szolgálatukra és üdvözölte Annamáriát, Vilmos feleségét. Bálint Ibolya bizonyágtétele után Kun Márton györgyfalvi testvér amolyan ízes-vidéki őszinteséggel mondta el gondolatait.

Egyiknek ez, másiknak amaz marad emlékezetes. Én például nem fogom egyhamar elfelejteni, ahogyan a gyermeke boldogulását sóvárgó anya a gyülekezet szívére helyezte lelkipásztor-fiát. Még egyszer, ki tudja hanyadjára, belém vésődött, hogy anyának akkor is „kisfiam” vagy, ha betöltött a 100 kg-ot, túlnőtt a 180 cm-t és netán vármegyei főispán lett belőled.

KOVÁCS EFRAIM



Szolgáljunk együtt az Úrnak örömmel!

Újból van lelkipásztora a melbourne-i magyar gyülekezetnek – beszámoló a lelkipásztor-beiktatásról.

Miután néhány éve lelkipásztor nélkül maradtunk, sokszor fohászkodtunk és kértük „az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába”. Nem akartuk, hogy a világ



eme távoli szigetországában a kicsiny nyáj pásztor nélkül elszéledjen. Imáinkra megkaptuk a feleletet, amikor az óhazában Isten megszólított egy lelkipásztort, aki engedelmeskedett az Úrnak és elvállalta a szolgálatot a számára ismeretlen helyen. Mennyei Atyánk jól tudta, hogy gyülekezetünknek kire/kikre van szüksége, és azt is, hogy szolgájában és családjában megadja számunkra a legmegfelelőbb lelki munkást.

Horváth Ferenc lelkipásztort és családját a margittai gyülekezetből hívta át az Úr Ausztráliába, hogy Melbourne-ben folytassák szolgálatát. Testvéreink augusztus 31-én érkeztek ide, ahol gyülekezetünk nagy szeretettel fogadta őket. Az ünnepélyes beiktatási istentiszteletre szeptember 23-án került sor. A tavasz még akkor váratott magára, de ezen a napon – az Úr szavára – a reggeli szemerkélő eső megállt és a felhők mögül előbújt a nap meleg sugaraival. Mintha Mennyei Atyánk üzent volna ez által is, hogy kedvesen fogadja felszálló dicsőítő és hálaadó istentiszteletünket.

A rövid imaóra után a Viktóriai Baptista Szövetség képviselőinek részvételével történt a beiktatási szertartás. Lelkipásztorunk megerősítette hitvallását, hogy Isten szavát a Biblia szerint fogja hirdetni és

támogatja gyülekezetünk tagjait a hit útján. A gyülekezet is ígéretet tett, hogy az Úr szolgáját szeretettel veszi körül, együtt munkálkodik vele – imádkozni, segíteni és erősíteni fogja szolgálatában. A fogadalomtételek után kézzrátételes imádságok hangzottak el a lelkipásztorért és családjáért, majd felcsendült az énekkar áldást kérő éneke.

A Victoriái Baptista Szövetség körzeti lelkipásztora, Philip Gilham tv. a Mal 2,1-9 alapján szólt a beiktatott lelkipásztorhoz és a gyülekezethez. Az ige alapján rámutatott, hogy az Úr szolgájának igaz tanítást kell szólnia, békességben és becsületesen kell élnie, hogy sokakat megtéríthessen a bűnből. A gyülekezet tagjait arra buzdította, hogy a mindennapokban éljék meg a hívő életet, legyenek hűségesek az Úrhoz és figyeljenek a tanításra, amely az Úrtól jön a lelkipásztor ajkain keresztül.

Az igei útmutató után köszöntések hangzottak el a jelenlévő vendégtestvérek részéről, majd a köszöntő levelek felolvasására került sor.

Lelkipásztorunk székfoglaló ige-hirdetésének alapja az ApCsel 8,26-29 volt, amelyből hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy az Úr küldötte meghallja

a Lélek hangját, engedelmeskedjen az Úr szavának és nyitott legyen az emberek felé. Küldetéséről szólva elmondta, hogy a bibliai Fülöphöz hasonlóan szeretné észrevenni a kereső embereket, megmagyarázni az Írásokat és segíteni azoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban és követik Őt. Az istentisztelet végén minden jelenlévő élvezhette a szeretetvendégséget, ahol a testvériségnek kötetlen beszélgetésre és ismerkedésre is volt lehetősége.

Gyülekezetünk életében egy újabb fejezet kezdődik. Imádságos szívvel, reménységgel tekintünk az előttünk álló útra és feladatokra. „Szolgáljunk együtt az Úrnak örömmel!” (Zsolt 100,2/a). Ha feltekint szemünk, látjuk mint fehérlik a határ az aratnivalótól. Az Úr küldött lelkipásztort, aki vezet a lelki munkában. Most rajtunk a sor, hogy kihasználjuk a kegyelmi időt, hirdessük Isten megmentő szeretetét.

Szeretnénk „só és világosság” lenni környezetünknek. Ehhez kérünk az Úr iránti engedelmes szívet, munkálkodó életet, hogy itt, a „világ végén” is felragyogjon a Krisztus minden ember számára.

BALLA ERIKA



Szilágycseh – Bemerítés volt október 21-én Szilágycsehben. Bemerítkezett Hunyadi Mária tv-nő, aki sokat vívódott magában, hogy megtegye-e ezt vagy sem, de végül győzött az Ige és a Szentlélek ereje. Az igét Bándi Sándor tv hirdette a Mt 28:18-20. terjedő igeszakaszról, a bemerítést Budai Lajos lp. végezte, az áldásért Gönczi István gyülekezeti vén imádkozott. Majd szeretetteljes köszöntések



következtek a kis gyülekezet és barátok részéről. **(B.L.)**



Székelyhíd – május

27-én, pünkösd első napjának délutánján bemerítési ünnepélyre került sor a székelyhídi gyülekezetben. Istennel való szövetségét Nyika Erzsébet testvérnőnk pecsételte meg a bemerítés vizében. Az igei szolgálatot Balla Frigyes testvér végezte, ismertette a bemerítkezés fontosságát. A bemerítést Szabó András lp. végezte. Kívánjuk, hogy a mi Urunk adjon testvérnőnknek kitartást a nehéz napokon, hogy mindvégig hű maradjon Istennek tett ígéretéhez! **(Csorján Barnabás)**

Kémer – Az Úr kegyelméből október 14-én bemerítési és hálaadó ünnepségre kerülhetett sor a kémeri gyülekezetben. Négyen indultak el az Úr követésében, közülük hárman a világból tértek meg. Sok támadás és nehézség ellenére mégis vállalták, hogy Krisztust követik. Az igét Bálint Pál testvér hirdette az 5Móz 26:15-19 alapján, a bemerítést a helyi lelkipásztor végezte. Délután hálaadó ünnepélyünk volt, Isten üzenetét szintén Bálint Pál testvér tolmácsolta a 2Krn 20:14-15, 22-26-ból. Legyen az Úré mindenért a dicsőség! A fotón levők nevei balról jobbra: Bálint Pál, Bálint Tamás,



Berezcki Erika, Bálint Magda, Dobozi Benjámín és Pardi Félix. Az újonnan bemerítetteknek kívánjuk, hogy az Úr tartsa meg őket ezen az úton végig, a próbák és nehézségek közepette is. **(P.F.)**

Nagyvárad-Rogériusz – Örömnep volt augusztus 19-én a rogériuszi gyülekezetben, amikor hat fehérruhás vallotta meg hitét mennyei és földi tanúk előtt. Szabó László helyi lelkipásztor Dávid bizonyágtételével köszöntötte a népes gyülekezetet: „Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet” (Zsolt 9:2). Ezzel a hálával tettek bizonyágot a fehérruhások is. Jó volt látni, hogy Isten fiatalokat is elhív a követésére, valamint azt, amikor férj és feleség együtt követte Jézus példáját a víz hullámaiban. Az igét Kübler János vendéglelkipásztor (Bp., Wesselényi u. gyül.) hirdette a Lk 15:11-24 alapján. Testvérünk kifejtette: az ember és Teremtője közvetlen kapcsolatban volt, az engedtlenség miatt kikerült ebből a harmóniából; a tékozló fiú példázata azt tanítja, van lehetőség a visszatérésre! A bemerítést Simon József helyi lelkipásztor végezte. Kívánunk lelki növekedést az új tagok számára! A fotón balról jobbra: Szabó László, Antal Norbert, Paranici András, Ferencz Lilla, Pató Kinga, Juhász Erika, Juhász Attila, Simon József, Kübler János. **(Dombi Anita)**



Kraszna – Október 7-én bemerítési ünnepélyünk volt a krasznai magyar imaházban. Sok felől érkeztek vendégek. Az áhítatot Hajas Lajos, Hajas Attila és Király György vezette, igehirdetéssel Kiss Lehel szamosújvári lp. szolgált (Jn 1,19-29). A fehérhúások bizonyosságot tettek megtérésükről, a bemerítést Kiss Zoltán lelkipásztor végezte. Ezt követően Hunter Vadász János ny. lp. (USA, Santa Monica) a Jn 3,1-8; 13-17 alapján az újjászületés fontosságáról szólt. Kézrátétellel Kiss Zoltán, Kiss Lehel, Hunter Vadász János lelkipásztorok, Dimény Miklós és id. Bódizs Sándor gyülekezeti vénék imádkoztak az új tagokért, akik közül négyen a krasznai, egy testvér pedig a krasznahorvati gyülekezet tagja lett. A délutáni összejövetelen ismét Kiss Lehel lp. szolgált, az 1Pt 4,7 alapján mértékletességre, józanságra és imádkozásra figyelmeztetette a hallgatókat. Az új tagokat Dimény Miklós helybeli előljáró, Bonczidai Mihály krasznahorvati előljáró, és Tóth Roland ifjúsági vezető köszöntötte. Az istentisztelet úrvacsorával fejeztük be – immár az új tagokkal együtt. Urunk áldása kísérje és tartsa meg az ő népét mindenütt. A képen láthatók balról jobbra, első sor: Sütő Enikő (Krasznahorvát), Dimény Melitta;



második sor: Veres Róbert, Tóth Dávid, Pap Ruben; harmadik sor: Dimény Miklós, Kiss Zoltán, Kiss Lehel. **(Bódizs Sándor)**



Kraszna – Örömmünnepe volt szeptember 16-án a krasznai cigány gyülekezetnek: két fiatalember tett bizonyosságot a Jézus Krisztus váltságába vetett hitéről az újszövetségi bemerítésben. Jelen voltak testvérek a magyar gyülekezetből is a fűvószenekarral együtt. Az igét Fogarasi Dezső, az ákosi cigány gyülekezet lelki munkása hirdette (ApCsel 2,36-42), a bemerítést Kiss Zoltán lp. végezte, bizonyosságtételt mondott Jankó György, sepsibükszádi diakónus (Jn 14,6). Az ünnepélyre sokan eljöttek a cigánysorról és a faluból is. A szabadban szépen hangzott a fűvószenekar, és a helyi cigány- énekkar szolgálata is. Az Úr áldja és tartsa meg az új tagokat. A képen láthatók balról jobbra: Fogarasi Dezső, Varga Roky, Varga Ady és Kiss Zoltán lp. **(K.Z.)**

Marosvásárhely – Az Úr Jézus kegyelméből Marosvásárhelyen az idén kétszer volt bemerítés. Az első március 18-án történt, amikor egy egyetemi tanárnő, Dr. Farkas Evelin, és egy fiatalember, Ördög Vilmos Attila tett bizonyosságot a hitéről. Ezen az ünnepen ifj. Veress Ernő lp. hirdette az evangéliumot az 1Jn 5,6-13 alapján, ahol Isten maga tesz bizonyosságot, hogy „*akie a Fiú azé az élet*”.

A második bemerítés október 14-én volt. Ekkor két fiatal: Pálosi Orsolya és Moldován Károly Róbert állt fehér ruhában. Róbert a mezőcsávási misszió első termése. Mindketten már nagyon aktívak az Úr munkájában. Vendég igehirdetőnk János Csaba lp. volt, aki az alkalmi igét az ApCsel 2,37-41 alapján hirdette, kihangsúlyozta: ha jó az indulás, tehát van mély bűnbánat, komoly megtérés-életváltozás, és élő bizonyosságtétel Krisztusról (a bemerítésben is), akkor jó lesz a befejezés is. Mindkét ünnepnapon közös ebéd mellett ápolhattuk a testvéri kapcsolatot, és 15 órától folytattuk az istentiszteletet. A gyülekezet énekpara, a fűvószenekar és az ifjúság zenei szolgálata dicsőítette Istent és örvendeztette a jelenlevőket. Azért imádkozunk, hogy a számos érdeklődő közül legyenek még ilyen Krisztus-követők, valamint, hogy az Úr tartsa meg az újakat a régi testvérekkel együtt. **(Kelemen J. Sándor)**



Az igazi nagy szabadulás

Interjú a nagyvárad-belvárosi gyülekezet lelkipásztorával, **dr. Simon József** szövetségi elnökkel.

Folytatás a 2. oldalról.



– **Simon József:** Nagyon jó érzés volt azt tudni, hogy nem üldöznek már bennünket. Megszűnt a korábban bennünk levő feszültség, hogy megfigyel és nyomoz utánunk a szekuritáté, meg volt úgy, hogy háborgatott is. Ez nagyon jó érzés volt... Még most is az, nem tudunk elég hálát adni érte az Úrnak.

Nem hagynám szó nélkül, hogy az egyensúly átbillent a másik oldalára, mert mindenki „keresztyén” lett, a kommunisták is hirtelen felszívódtak, lelkes hívökké váltak. Azok a hívők pedig, akik a diktatúrában csak titokban jártak el az imaházba, most kiléptek a nyilvánosság elé – egy ideig.

A politikusok? Visszataszító volt nekem, hogy a politikusok prédikáltak. Meghívták őket a gyülekezeti alkalmakra, vagy keresztyén rendezvényekre, szót adtak nekik és ők elkezdtek prédikálni: elővették a Bibliát, olvastak belőle. A hallgatókban meg olyan hatást keltett: „Te, milyen szépen elmondta az ige üzenetét?!”. Viszont a prédikátorok meg politizáltak. Egy-egy ilyen rendezvényen aztán megfordult a szerep: a politikusok prédikáltak, a prédikátorok politizáltak. Ebbe én nem tudtam sohasem beleolvadni. Mindig hittem azt, hogy a kettőt nem szabad összekeverni. Szükség van politikára, de azt tartom, hogy ez nem az egyház, nem az Úr szolgálainak a dolga. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy gyülekezeti tagok nem szerepelhetnek politikusként. Ellenben az egyház dolga, hogy Krisztus evangéliumát hirdesse. A társadalomban pedig legyen egy olyan hely, ahol Istent dicsőítik és magasztalják, ahol a

bűnösök megtérhetnek, és a hívők megerősödhetnek a hitükben.

– **Az országos nagy fordulat Simon testvér életében milyen változást hozott?**

– Úgy tudom, hogy még a forradalom előtt volt a gyülekezetünkben egy közgyűlés. Én nem voltam azon jelen, de akkor szavaztak és választottak meg lelkipásztornak. A romániai változások előtt nem lettem felavatva, és ennek is meg van a magyarázata, miért nem. Szolgáltam továbbra is az ifjúságban, mint ifjúsági vezető, ígét hirdettem a vidéki gyülekezetekben, de nem került sor a felavatásomra, pedig sokszor volt ilyen nekifutás. Ennek a nagyon egyszerű magyarázata az volt, hogy ezt a hatóság nem engedte meg. Majd ahogy megszabadultunk a diktatúrától, három hónap múlva már meg is történt az avatásom. Ez nagyon nagy változást hozott az életembe.

A korábbi években az Úr készítet engem erre: a prófétáiskola kurzusai által az Emmanuel román baptista gyülekezetben („földalatti” iskolának is hívták akkor – szerk.), a Bukaresti Szeminárium látogatás nélküli tanfolyamaival, ahova trimeszterenként jártunk fel vizsgázni és a már említett sok-sok vidéki igehirdetés által. Mégis úgy éreztem, nem vagyok felkészülve, hogy bedobjanak a mély vízbe, és főleg nem itt, a váradi nagy gyülekezetben. Enyhítő körülményként jelentkezett mindebben az, hogy nem egyedül voltam lelkipásztor, Megyesi testvér még maradt egy vagy két évet és együtt szolgáltunk, és Váradra jött Veress Ernő testvér is. Mint fiatalabb lelkipásztor, én az ifjúsági munkát kaptam feladatként.

ÉRTÉKELÉSEK

– **Elindult a szövetség, bámulatos gyorsasággal, a kintiek csodálkoztak, a román baptisták is meglepődtek a készségen. Mit mutat ez magunkról?**

– Az, hogy ilyen gyorsan és ilyen könnyen ment a szövetségünk meg-

alakulása, arra mutat, hogy tulajdonképpen a szövetség létezett a forradalom előtt is, csak nem hivatalosan. Létezett egy olyan összetartás, talán szavakkal ki nem mondott identitástudat, hogy mi a magyar baptisták családjához tartozunk – Romániában. És szinte csak annyira volt szükség, hogy hivatalosítsuk azt, ami amúgy is már létezett. Ezért ment ilyen könnyen.

A magyar baptista lelkipásztorok a forradalom előtt külön is találkoztak, nekik meg volt a közösségük egymással. Tehát nem a forradalmat követően kezdtük mi összegyűjteni az embereket és keresgélni az országban, hogy hol van még egy magyar gyülekezet. Azelőtt is meg volt ez az egység, ez az összetartás, mint egy nagy családban. Szám szerint kevés pásztorunk volt, talán 19-20-an lehettek, de ők erősen összetartottak.

Valóban, a külön szövetség létrehozatalát eleinte még a román testvérek sem értették meg, ahogy én emlékszem, kicsit gyanakodva nézték, hogy mi lesz ebből. De jó volt a kommunikáció az akkori vezetők között, úgyhogy nem akadályozták meg, hanem az áldásukat adták rá.

– **A zsoltár 3. versében két érdekes kifejezést találunk: „cselekedett”, majd „örvendezünk”, mint ok és okozat, vagy mint múltnak és jelennek az összefüggése. Milyenek voltak a következő évek, vagy meddig tartott a szabadságérzetnek, az újat építésnek, a bővülésnek a korszaka?**

– Azt hiszem, a szövetség megalakulása utáni évek megkövetelték azt, hogy a gyülekezetek az építkezésre összpontosítsanak, mert a múlt rendszerben nem lehetett ezt tenni, még javítani is alig tudták a régi épületeket. Az, hogy kialakultak a szövetség aleggységei, ez is egyféle építkezés volt – ennél fogva megerősödött, intézményszerűsödött a szövetség.

Emellett különböző keresztyén mozgalmak látogattak meg és felvették velünk a kapcsolatot, mint a Campus Crusiade. Mi nyitottak voltunk. Persze jöttek hozzánk olyan

„Nem a kommunista elnyomás volt a legrosszabb. Ennél sokkal rosszabb az, amikor valaki bűneiben él úgy, mint fogoly. És az ebből való szabadulás előttem nagyobb érték...”

emberek külföldről, akik egymással nem tartottak kapcsolatot. Én azt hiszem, nem vétkeztünk vele, mert úgy tettünk, hogy mindent megvizsgáljatok, és ami jó azt megtartsátok. És megpróbáltuk mindezt a közösség, a szövetség számára kamatoztatni.

Aztán építkezéshez tartozik a gyülekezetplántálás, sok új gyülekezet alakult a rendszerváltás óta. És lelkipásztorokat sikerült képezni, úgy is, hogy eleinte külföldön tanultak, de beindult a teológiai oktatás a berkeinken belül.

Eljutottunk oda, hogy most már nem annyira az építkezést kellene folytatni, mint inkább reformálni a meglévőt. Sajnos, ezt nem lehet elhallgatni. Ugye, akkor kell valamit reformálni, amikor az deformálódik, nem csupán cégéres bűnökre gondolok itt, amibe beleestek emberek, hanem bizonyos mentalitásra, ami téves a hívőkben.

– **Megdöbbenő a 4. vers könyörgése: „Fordítsd jóra sorsunkat, Uram!”** (az új fordítást idézve). **Mit mutat a jelen a közösségi-szövetségi együttműködésről?**

– Kétezer után vett nagy lendületet az országban a gazdasági fejlődés, ami 2008-cal tetőzött (aztán jött a válság). Észrevettük ezt abból is, hogy a támogatásra szoruló szegények listája lerövidült, többen azt mondták: „Hála az Úrnak, van elég”.

Azt is el kell mondanunk, hogy az emberek meglátták, lehet pénzt keresni, akár vagyont gyűjteni. És

mindinkább lekötötték magukat az anyagi dolgokkal, ami elgyengítette őket lelkileg. Ez általános jelenség lett a szövetségünkben. Most már nem az a kérdés, hogy „Mit szolt az Úr hozzád ma reggel?”, hanem hogy valaki miként öltözik, milyen autót vezet, hol dolgozik, mennyi pénze van, milyen házban lakik... Elvesztettük a célt, deformálódtunk. A gyülekezetekről, akár a szövetségről is elmondhatjuk, hogy a korábbi lendülettől még fut egy darabig, de ha nem indul be a hajtómű, akkor aztán teljesen le fog állni. És most ott tartunk, hogy várjuk a hajtómű beindulását, mert ez így nem jól van.

Azt mondja Pál apostol az Efézus 6-ban, hogy kegyelem legyen azokon – az utolsó vers – „*akik szeretik az Úr Jézus Krisztust tisztaságban*”, pontosabban: „*romlatlanságban*”. Egyszer kellene egy találkozót rendezni azoknak, akik szeretik az Úr Jézus Krisztust. Nem is kérdeznénk meg, hogy ki milyen vallásfelekezethez jön, ha szereti az Úr Jézus Krisztust romlatlanságban, tisztaságban, az testvérünk. Ha az Úr előtt kellene ezt igazolni, az Úr lenne az, aki beengedne arra az összejövételre, attól félek, hogy sok baptista nem lenne ott.

Mert oda jutottunk, hogy szeretjük önmagunkat, tetteinket, szeretünk dicsekedni a gyülekezetünk nevével, szokásaival, de az Úr Jézus Krisztus nincs az első helyen és ezért is nincs áldás. Ennek meg kell változnia. Én azt hiszem, hogy a Jóisten még irgalmasan figyelmeztetett bennünket... Még nem mondott le rólunk, és kaptunk újabb esélyt arra, hogy helyreálljunk.

– **Úgy értem ebből, hogy az elnök testvérnek van reménye a sorsunk jóra fordulására?**

– Valóban így van: nem vesztettem el ezt a reménységemet. A legnehezebb pillanataimban is mindig tudtam, hogy az Úr velünk van, hogy szeret minket, hogy jót akar, hogy jó terve van velünk... Ez a reménység ott van a szívemben. Hiszem, hogy az Úr jóra fordítja a sorsunkat – ha mi is ezt

akarjuk –, ha készek vagyunk arra, hogy letegyük mindazt, amivel ő nem ért egyet az életünkben.

– **A könnyezve, sírva végzett munka motívuma jelenik meg a zsoltár záróverseiben. Mit üzen ez vajon minenkünk?**

– Ez mutat a jövőbe... Ha tőlem is megkérdeznék az Úr, mint Salamontól, hogy mi az, amit a legjobban szeretnék? A válaszom az lenne, hogy visszajöjjenek a mi foglyaink. Van könnyhullatás, mert vannak még szeretteink, akik megkötözött állapotban, fogságban vannak. Nem mi magunk miatt sírunk, ez legyen világos. Ha megtértünk, és örülünk annak, hogy Isten megszabadított, akkor nem sírunk önmagunkért. Hogyha mégis sírunk és bánkódunk, az mások miatt van. A 4. vers azt mondja: „*Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakot a déli földön!*” (Károli ford.) Tehát olyan legyen ez a hazajövetel, mint amikor kiárad a folyó a medréből, mint az árvíz. Amikor egy ember visszatér a fogságból, az is örömet jelent, de itt hatalmas nagy hazatérésről, ébredésről van szó.

És ha a jövőre gondolok, nekem egy ilyen vágyam van, ilyet látni. Ezt még nem tapasztaltuk meg. Olyan tapasztaltunk, hogy felépült egy imaház, felépült egy iskola. De ezt még nem, hogy emberek tömegesen az Úrhoz térjenek, hogy életre keljen egy egész nemzet, hogy nagy sereg álljon lábba, mint az Ezékiel 37-ben.

ZÁRÓGONDOLAT

– Az a rendszerváltozás, amelyre most visszaemlékezünk, az csak egy kép, egy illusztrációja az igazi szabadulásnak. Mert nem a kommunista elnyomás volt a legrosszabb. Ennél sokkal rosszabb az, amikor valaki bűneiben él úgy, mint fogoly. És az ebből való szabadulás előttem nagyobb érték – az az igazi nagy szabadulás. *(A fotók a Szolgálattevők konferenciáján készültek '12. feb. 25-én.)*

Kérdezett: SZILÁGYI LÁSZLÓ





A fotón a Karácsonyi fogalmazásverseny szervezői (balról jobbra): Janó Hajni, Meleg Adina és János Anita.

Karácsonyi fogalmazásverseny

A lányok a nagyvárad-belvárosi gyülekezet tagjai. Anita Óvónő a Betlehem keresztyén óvodában. Szabad idejében az Evangélium Hangja Rádióban gyermekeknek szerkeszt műsorokat. Szóljának meg a rádióban írásaik által a gyerekek is! – 2009 nyarán jött ez a gondolata. Adinával beszélgettek az ötletéről, Isten vezetését kérték. Őzre megérlelődött bennünk: legyen ez egy fogalmazásverseny, aminek aztán kialakult valamelyest a technikája is: plakátokat vittek a váradi általános iskolákba, szórólapokat is adtak a pedagógusoknak – a III.-VI.osztályosokat szólították meg. A hirdetést Adina feltette a váradi tanítónők levelezőlistájára. Hamorosan jelentkeztek vidékről is, hogy csatlakoznának, sőt más megyékből is, így aztán országos méretű

Az első karácsony – A 2010-es Karácsonyi fogalmazásversenyből idézünk két szöveget. A szervezők azt kérték a gyerekektől, hogy képzeljék el magukat az legelső karácsony valamelyik résztvevőjeként; lehetnek Mária, vagy a hírvivő angyal, pásztor vagy bölcs, az útmutató csillag, kisbárány, netán a jászol a benne levő szalmával.

Azutolsó hetekben jártam, szinte semmit sem tudtam már dolgozni. József, a férjem mindig későn ért haza, mert sokat kellett dolgoznia, hiszen szegények voltunk. Esténként mindig a pólyát varrtam, és a fiam járt közben az eszemben. Felidéztem magamban azt a pillanatot, amikor az angyal megjelent, és elmondta, hogy fiam fog születni. Nem is akárki lesz ez a fiú, mondotta, hanem maga Isten Fia. Emlékszem, hogy a kezdeti kétségbeesésemet hogyan váltotta fel az öröm, amikor megtudtam, hogy én lehetek a kiválasztott az asszonyok között, aki kihordhatja Isten Fiát, megszületheti, felnevelheti. Boldogan újságoltam el a jó hírt Józsefnek is.

Egyik reggel, amikor felkeltem, s amikor már nagyon közel volt gyermekem megszületésének ideje, József elmondta, hogy Betlehembe kell mennünk, mert Augusztusz császárnak ez a parancsa, ugyanis népszámlálást rendelt el a birodalma területén. A hír nagyon kellemetlenül érintett, mert nem voltam abban az állapotban, hogy hosszú utat tudjak vállalni. De nem volt mit tenni, a feljebbvalónak engedelmeskedni kell, úgyhogy mi is elindultunk. Azért mentünk pont Betlehembe, mert mindenkinek oda kellett mennie, ahonnan származott, mi pedig mindketten, a férjemmel együtt Dávid király leszármazottai voltunk, aki Betlehemben született, s így nekünk is oda kellett mennünk. Dél körül járt az óra, mire elkészültünk, s aztán el is indulhattunk.

Az úton sokan voltak, nekem számárháton kellett utaznom, hogy legalább a gyaloglástól kíméljem magam s a születendő gyermekemet. A zajos, tikkasztó hőségben alig vártam, hogy megérkezzünk, s végre lepihenhessek. Sikerült is megérkezni, ámde ott újabb csalódás várt rám. Nem találtunk máshol szállást, csak egy rozoga kis istállóban a város szélén, így itt húztuk meg magunkat éjszakára. Sok jámbor állat volt az istállóban, sikerült is szinte mindenkivel megbarátkoznom. József közben szalmából alvóhelyet készített nekem. Jó volt látni, ahogyan féltő gonddal szorgoskodik körülöttem. Örültem, hogy Isten épp őt rendelte férjemül.

Ezen az éjszakán más örömben is részesültünk: megszületett a gyermekünk, akinek az érkezését az angyal előre megjövendölte, és azt mondta, hogy Jézusnak kell őt neveznünk. Annyira jó érzés volt, amikor rápillanthattam, magamhoz szoríthattam, érezhettem teste melegét! József elővette a pólyát a tarisznyából, amit Názáretből hoztunk magunkkal, s én óvatosan belegöngyöltem az újszülöttet. Éjszaka szinte egy pillanatra sem aludtam el, végig a karomban tartottam őt, finom kis bőrét simogattam.

Már pitymallott, amikor kopogást hallottam az istálló ajtaján, s pásztorok léptek be nagy megilletődve. Mikor meglátták karomban a Megváltót, leborultak előtte, s átadták ajándékaikat. Elmondták, hogy angyal jelent meg nekik a mezőn, ahol tanyáztak, s az adta hírvél nekik a Megváltó születését. Később még más látogatóink is voltak. Napkeletről bölcsök jöttek, díszes, finom úri ruhába felöltözve, ők is leborultak az isteni gyermek előtt, imádták őt, majd átadták az ajándékaikat. Elmondták, hogy őket egy fényes csillag vezette el idáig. Még királyoknak kijáró ajándékokat is hoztak: aranyat, tömjént, mirhát.

Nem sok időt tölthettünk Betlehemben, mert angyal jelent meg Józsefnek álmában, hogy meneküljünk Egyiptomba, mert Heródes király halálra fogja keresni a gyermeket. El is mentünk, s ott ért utol bennünket a hír, hogy amit az angyal előre megmondott, az be is teljesedett, Heródes megöletett Betlehemben s annak környékén minden két éven aluli gyermeket, remélve, hogy Jézus is közöttük lesz. De mi már akkor biztonságban voltunk Egyiptomban. Amikor pedig meghalt a gonosz király, akkor hazajöttünk, s letelepedtünk Názáretben.

KUI NIKOLETTA JUSZTINA VII. osztály, Szilágypanit (2010-es verseny)

(Felkészítő pedagógus: **Boda Gyöngyi**)

lett a verseny. Decemberre 275 fogalmazás érkezett – tíz megyéből. A szövegek értékelésében a Betlehem óvoda pedagógusai segítettek. Minden versenyző kapott valamit jutalmul. A díjak, diplomák és ajándékok csomagoláspostázása már nagy családi-gyülekezeti összefogásban folyt.

A következő évben eleve országos méretben terveztek: „úgy vettük észre, hogy Isten sokkal többet akar tenni, mint a mi kezdeti lépéseink” – magyarázta Adina. Ekkor társult Hajni a csapathoz, ő civilben a Wycliff bibliafordító szervezet személyzeti felelőse, és a csapatban a pénzügyek kezelését vállalta. „Először nem értettem, miért jó ez, és miként lehet evangélizáció?” – vallotta meg Hajni, majd hozzátette: „Ha tudtam volna, hogy mennyi munkát ad és milyen fárasztó, talán nem ugrottam volna bele”. És a leány-trió évente

újította-bővítette a versenyt. Egészen addig, hogy pl. az idén, a Nyárad-menti Jobbágyfalván, a legkitűnőbb „írókkal”, jutalmul, táboroztak is – többnyire nem hívó családból való gyerekekkel.

2010 karácsonyára 507 gyerektől kaptak fogalmazást, tavaly 409-en írtak. A siker ellenére, most ősszel már kétségeik voltak a továbbvitelről: elfáradtak, el is csüggedtek. Nagyon hiányolják a több támogatást, vagy csupán a figyelmet és a megértést – nyilatkozták a lányok szeptember 28-án a Szeretet-szerkesztőségben.

A lapnak adott interjú végén mégis úgy álltunk fel, mint akik együtt csodálkoztak rá a megtett útra. A következő héten Adina hívott fel (ennek már hírértéke van): lesz az idén is Karácsonyi fogalmazásverseny! (Sz.L.)

A nagy csillag az égen gyönyörűen világította be az istállót, ahol megszálltunk. Már útközben felfigyeltem erre. A különlegesen fényes csillagra, csak akkor még nem tudtam, hogy mi okból fénylik így, de ma már értem. A szalmaillat betöltötte a levegőt, most sokkal melegebbnek és puhábbnak tűnt minden, mint azelőtt, a bárányok is meglepett pillantásokkal révedtek a fénylő csillagra.

Már nagyon jól esett egy kis pihenés, hosszú út állt mögöttem, s ráadásul Máriát is én hoztam a hátamon. Megbolydult az egész ország, mindenki szülőföldje felé igyekezett családjával együtt, hogy eleget tegyen a császár parancsának. Augusztusz népszámlálást rendelt el a birodalma területén.

Nem értem Máriát és Józsefet, hogy mit keresnek egy betlehemi istállóban... nekik nem itt lenne a helyük, főleg nem szegény terhes Máriának. Ó, én csacsi, hát persze!!! Nem volt több szálláshely, ezért kerültek ide! Végül is a lényeg, hogy meleg van, a többi állat is szeretettel fogadott bennünket. Egy barátságos báránynak meséltem a kinti felfordulásról, és észre sem vettem a csodát, ami az orrom előtt történt. Mikor kitisztult az elém tároló kép, eltöltötte el szívemet a látvány! A jászol, amelyben meleg szalma van, most puha kiságyként szolgál egy gyönyörű gyermeknek! Ez a csecsemő nem olyan volt, mint a többi ember! Ő sokkal tisztább és ártatlanabb volt! Igen öreg számár vagyok én már, sok mindent láttam, s ha valaki észrevette, hogy ez az éjjel és ez a gyermek csodálatos, az én vagyok! Szemei épp olyan fénylőek voltak, mint a csillag az égen, az arca nyugodtsága beköltözött a szívünkbe, és mi is, az egyszerű állatok befogadtuk magunk közé, s úgy szerettük, mintha egy lenne közülünk!

Mindnyájan figyelték a gyermeket, és belemerültek az ő fényébe és szeretetébe. Az este további részében számos vándor tért be az istállóba, és mindnyájan ugyanolyan csodálattal figyelték a kis jövevényt, mint mi, az állatok. Még mi is észrevettük, hogy ő más, mint a többiek, és hogy azért jött a világra, hogy megváltást és örömet hozzon az embereknek!

KOZMA ÉVA HAJNALKA, V. osztály, Szilágypanit (2010-es verseny. Felkészítő pedagógus: Boda Gyöngyi)

Igazán boldog karácsony (Ez volt a 2009-es verseny mottója.)

Tavaly, december 22-én este nem tudtam elaludni a közelgő karácsonyi ünnepekhez fűződő események miatt. Eszembe jutott, hogy milyen boldog lennék karácsonykor, ha az unokatestvéreimmel, Zoárdal és Krisztával megbeszélt programunk beteljesülne. Ők Magyar Nemegyén laknak, ahol még néhány népszokást megőriztek, például azt, hogy délután a gyerekek, este a felnőttek kántálnak.

Úgy beszéltek meg, hogy Szamosújváron megyünk az éjfél misére, s azután kimegyünk autóval Nemegyére. Boldogságot éreztem és kíváncsiságot, szinte láttam, hogyan kerülnek elő a pompás karácsonyfa alól a gyönyörű, színes csomagok. Mindenki kibontja a magáét, nagyon remélem, az enyém lesz a legnagyobb. Majd elindulunk kántálni, mindenhol behívják a házba, ahol mézeskalács, vagy szegfűszeg illata csiklandozza az orrunkat, s mikor elénk rakják a csodálatos süteményeket, mindegyiket megkóstoljuk. S ha kilépünk a házból látjuk, hogy óriási pelyhekben hull a hó, hull a hó...

Képzeljétek, majdnem így történt minden, csak sajnos nem volt hó. De azért én igazán boldognak éreztem magam, láttam, hogy minden rokonom arcán a szeretet tükröződik. Tudom, hogy a karácsony a legszentebb ünnep és azt szeretném kérni a Jézuskától, hogy ne legyen több beteg, szegény, ne legyen több sírás, szomorúság és az emberek szeressék egymást.

Karácsony a szeretet ünnepe, minden csillogásnál és ajándéknál fontosabb az, hogy Jézus megszületett mindannyiunk számára.

RUSU ERIK RÓBERT, 4. osztályos tanuló, Szamosújvár (1. helyezést nyert)

„Jelöld be a valóságot!” – Országos konferencia

Szeptember 21-23. között közel ezer fiatal vett részt az országos ifjúsági konferencián, amelynek a Nagyvárad-belvárosi baptista gyülekezet adott helyet, és amely sok élménnyel és áldással gazdagította a résztvevőket.

A szervezők – az EMABISZ vezetősége és a nagyváradi ifjúság – örültünk a nagy érdeklődésnek: a meghirdetett helyek hamar megteltek. Sokat imádkoztunk a konferenciáért, hogy az Úr különösképpen munkálkodjon a fiatalok életében, hogy minél többen megtérjenek és megújuljanak. A konferencia témája: Jelöld be a valóságot! – arra szólított fel, hogy törekedjünk igazi, valóságos kapcsolatra Krisztussal, és legyen hiteles, gyakorlatias keresztyén életünk a hétköznapiakban is.



Már az első alkalmon, péntek este megtelt az imaház, és nagyon lelkesítő volt sok fiatalal együtt dicsőíteni az Urat énekléssel és imával. Az áhítat után Simon József lelkipásztor előadása következett. Erőteljesen hirdette az evangéliumot, beszélt a menny és a pokol valóságáról, és arra kérte a fiatalokat, hogy fogadják el Jézust Megváltójuknak. Érzékelhető volt, hogy a Szentlélek munkálkodik, többen is döntöttek az Úr mellett.

Szombat délelőtt Gerhardt du Toit kanadai misszionárius szolgált előadással, amelyben kiemelte a mély imaélet fontosságát és áldásait: „Ha nincs éhség, nincs élet. Van-e a szívedben éhség Isten iránt? Vágyjatok Isten igéjére, hogy növekedjete!” – mondta. Megragadó volt az a lelkesedés, tűz, ahogy beszélt az Istennel való kapcsolatáról és megtapasztalásairól. Arra buzdított, hogy újítsuk meg odaszánásunkat Isten iránt, adjuk át életünk minden területét Istennek. Sokan jelezték, hogy meg akarják hozni ezt a döntést, letérdelve imádkoztunk is ezért.



Szombat este evangélizációs jellegű zenés alkalomra került sor, melyet Mike József és Mike Sámuel vezettek. Gyönyörű énekek hangzottak – mély üzenetekkel; ezek által is szólt az Úr a szívekhez. Ezt követően Mike Sámuel magyarországi lelkipásztor tartott előadást, melynek egyik fő gondolata az volt, hogy az Atya kiemeli az embert a szemétből, megtisztítja, széppé teszi, szereti, és kedve telik benne: „Isten el akarja mondani, hogy értékes kincs vagy és hiányzol neki.” Az üzenetek sokakat mélyen megérintettek, helyreállítva az Istenről és önmagukról kialakult téves képet.

Vasárnap délelőtt a magyar New Song együttes szolgált énekekkel és biznyságtévésekkel. Ezután Gerhardt du Toit testvér tartott előadást, melyben a lelki növekedésre bátorított. Szívünkre helyezte, hogy kérjük Istentől: adjon lehetőséget megtérésre vezetni nem hívó barátainkat. Ugyanakkor buzdított, hogy legyünk a gyülekezetnek olyan tagjai, akik telve vannak Szentlélekkel.



A szabadidőben lehetőség volt találkozni régi barátokkal és megismerni újakat. A váradi gyülekezet tagjai nagy részt vállaltak a vendégfogadásban, az étel elkészítésében, a rendfenntartásban és imatámogatásban – ezúton is köszönjük mindenkinek!

Az egész hétvégén különös módon tapasztalhattuk az Úr jóságát és szeretetét irántunk. Utólag számos pozitív visszajelzés érkezett a résztvevőktől, sok fiatal biznyságot tett arról, hogy milyen áldásokat és üzeneteket kapott. Ezekből is láthattuk, hogy Isten sokféleképpen szólt a fiatalokhoz, mindenkinek a szükségéhez mérten, hiszen ő az, aki a legjobban ismer minket, és valóságos megoldásokat tud adni problémáinkra. Hálasak vagyunk mindeztért Istennek!

KULCSÁR PÉTER, Nagyvárad

Személyes visszajelzések:

„Számomra is nagyon áldásos volt a konferencia, jó volt megtapasztalni Isten jelenlétét, hogy szólt hozzám, az imameghallgatásokat. Nekem minden nagyon jól telt, életem legjobb konferenciájának tartom! SOLI DEO GLORIA!” **D.B.**

„Nagyszerű élmény volt ilyen sok fiatalal együtt dicsérni Istent, nagyon tetszettek az énekek, a dicsőítő csapat és a résztvevők lelkes éneklése is. Úgy vettem észre, hogy sikerült (lélekben is) jelen lennünk mind az énekekben, mind az imákban, sőt a tanítások alatt is. Ami még ennél is fontosabb: Isten is ott volt közöttünk... Köszönöm, hogy részt vehettem, felejthetetlen élmény marad ez a hétvég!” **K.A.**

Nyugdíjasok hete a Hargitán

Premier volt az október 8-13. közötti turnus, mivel a tábor történetében először került megrendezésre a nyugdíjas atyánkfainak szánt hét; az igei foglalkozásokat id. Veress Ernő ny. lp. vezette.

Nagyon szép őszi táj tárult elénk, ahogy autónkkal haladtunk a Hagymáson keresztül a Hargita tábor felé. Csodáltuk az erdőt, a még zöld levelű fák közt a vörös, barna, sárga színeket. A tábori hálaadónapon a szervező testvérek hívtak és bátorítottak a nyugdíjasok hetén való részvételre. Hálásak vagyunk, hogy erről tudomást szereztünk és ott lehettünk.

Hétfőn, vacsora után imaáhitatra gyűltünk össze a kápolna alagsorában. Id. Veress Ernő ny. lp. mint a hét lelki vezetője köszöntötte a megjelenteket. Ezt követően 90. Zsoltárból szólt Mózesnek, Isten emberének az imádságáról.

Kedden a 92. Zsolt 13-16. alapján vizsgáltuk meg, hogy milyen a Szentlélek által betöltött hívó élet: a) Virágzik, mint a pálmafá; b) Növekedik, mint a cédrus; c) Idős korban is gyümölcsözik. A gyümölcsstermés feltétele, hogy Őbenne maradjunk. A termő vesszőt is megmetszi Isten azért, hogy több gyümölcsöt teremjen. A kiteljesedett élet a mennyországban folytatódik. Viszont gyümölcsöt teremni az örök életre most kell!

Szerdán folytattuk a 90. Zsoltár tanulmányozását. Mózes, életének első negyven évében Egyiptom bölcsességét tanulta. A második 40 év a pusztában kezdődött, ott is tanult, beszélgetve Istennel. Az utolsó 40 évében vándorolt a pusztában Kánaán felé, engedelmeskedve Isten vezetésének. Mit kell nekünk is megtanulnunk? Lehet jó dolgokat tanulni a családban (a királyi udvarban – Egyiptomban) de ez nem elég az örök életre – szükséges találkozni Istennel. A találkozásnál Mózes szembesült az Örökkévalóval, és önmagával, felismerve alkalmatlanságát. Ezután tudta választani az Isten népével való együttmorgást inkább, mint Egyiptom minden kincsét.

Csütörtök: „*Taníts minket úgy számlálni napjainkat*” – ezen a napon Dr. Simon József elnök testvér tanított az igéből. Életünk ideje hatvan, hetven, legfőljebb nyolcvan év. A bölcs ember a napokat számolja, amit Isten kegyelmeből ad; az ostoba az éveket akarja számolni, mint a dúsgazdag – „*Egyél, igyál! Sok évre eltett javaid vannak*”. Az igemagyarázatból megragadott még: Az életben sok nyomorúság és vihar van, de a bölcs ember átéli, a háza kibírja, nem dől össze.

Péntek: „*Kezünk munkáját tedd maradandóvá*” – Kegyelem, hogy Krisztus iskolájában tanulhatunk. Van, aki csak tanulni szeret, másvalaki inkább dolgozik; Isten emberének mindkettőt vállalnia kell. Tenni hittel! Pál mondja „*a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban*”.

A tanítások után imádkoztunk erőért, megújulásért, a mindvégig való kitar-

tásért. A délutánokat szabad beszélgetések, kézimunka, éneklés töltötte ki. Kovács István tv. Kolozsvárról elmondta megtérését. Fazakas János bácsit (Zilah) úgy ismertük meg, mint kitartóan imádkozót (40 évig imádkozott egy emberért, aki aztán megtért). Szász Gyula és felesége Etelka Biharról arról szóltak, hogy miként újította meg őket Isten Lelke. Örömmel újságolták gyermekeik ajándékát, biztosítva nekik a hargitai táborozást és útiköltséget.

Csütörtök este, nagy örömünkre, elmehettünk Székelyudvarhelyre, ahol Simon József tv. hirdetett igét. Mi is szolgáltunk két énekkel, amit a 90. évében járó id. Kelemen János tv. vezetésével gyakoroltunk és énekeltek el. Költeménnyel és bizonyágtétellel is szolgált a kis csoport. A hét himnuszaként énekeltek az „*Előre bátor kis sereg*” című éneket.

Nagy áldás volt számunkra a Nagy József Attila és Soós Ildikó házaspár szolgálata, akik Szovátáról jöttek. Minden ebéd és vacsora után gyógy masszázst végzett azoknak, akik igényelték.

Szombaton, a búcsúzás napján elénekeltek, hogy „*Kívánunk mi együtt mennybe menni*”, és „*Áldott legyen a frigy, mely minket összeköt*”. Minden dicsőség a Krisztus Jézusé!

KÓNYA DÉNES, Barót



Az első sorban balról jobbra: Boros Zsigmond, Kovács Rózsika és István, Fazakas János, Szőcs Vilma, Szász Etelka és Gyula, Rákosi Tivadar és Rózsika, Varga Piroška, Fehér Viola és András; a második sorban: id. Kelemen János, Kónya Dénes és Irénke, Sándor Erzsébet, Nagy József Attila és Ildikó, Veress Anna és Ernő, Imecs Margit, Erdő Eszter és Endre, Veress Mária és Bálint.

Március 9-én kísértük utolsó útjára **Kovács Karolina** testvérnőnk, gyülekezetünk és egyben Érszöllős község legidősebb tagját, aki 99 évet kapott az Úrtól. A kápolnánál Veress Efraim lelkipásztor a Zsolt 90:1-3-ból szolt és ismertette az elköltözött életét. Igét hirdetett Bodor Sándor ny. lp., és Papp Dezső, a Biharpüspöki körzet lelkipásztora (2Kor 5:1-10 és Fil 1:21-23). A temetésen a helyi énekkar és Monospetri-i gyülekezet fúvószenekara énekelte-kísérte a vigasztaló énekeket.

Rózsa Erzsébet testvérnőt, az érszöllösi gyülekezet tagját 74 éves korába hívta haza a Teremtő. Mindvégig hűségesen szolgálta az Urat. Az öregkor gyengeségei között azt kérte az Úrtól, hogy álmában vigye haza és ne szoruljon mások gondozására. Ezért minden este úgy feküdt le, hogy összekulcsolta a kezét. Szerdára virradóan azt álmodta, hogy egy fehér ruhás alak jött érte, hogy elvigye. Másnap, csütörtök reggel az ágyában fekvve, összekulcsolt kézzel találta meg a fia. A temetés június 23-án volt, igehirdetéssel Bándi Sándor ny. lp., és Veress Efraim lp. szolgált (Mk 16:1-7 és Fil 3:20-21).

Július 23-án volt az érszöllösi gyülekezet egyik hűséges tagjának, **Kisdéd Gyulának** (73) a temetése. Testvérünk a helyi énekkar meghatározó tagja volt, hiánya mindmáig érződik a családban és a közösségben is. Életerős munkás férfiként meg kellett tapasztalnia, hogy élete utolsó heteiben mit jelent ágyhoz kötve lenni, de betegségében is hűséges maradt Urához. A gyászistentiszteleten gyülekezetünk diakónusa, ifj.Híri János (az elhunyt unokaöccse) és Veress Efraim lelkipásztor szolgált (Jób 19:25-26 és Péld 18:20-23). Az Úr vigasztalja és áldja meg a hátramaradt családtagokat! (**Ozsváth Piroska**)

Özv. Mártonfi Margit testvérnő, a magyarlónai gyülekezet hűséges és imádkozó tagja, 65 esztendőit kapott a mennyei Atyától. Életének utolsó szakaszában nehéz és súlyos betegséggel küzdve várta a kegyelmes Isten bölcs végzését, miközben hálás szívvel tapasztalta gyermekei és azok családja részéről a hűséges gondoskodást.



Áldott dolog volt tapasztalni a látogatók részéről, milyen kincs, amikor valaki kész nem csak maradni, ha lehet, hanem elköltözni is, ha kell.

A temetési istentiszteletre június 6-án került sor, amikor Istenünk vigasztaló igéjét Mihai Muresan, a gyalui román baptista lelkipásztor (39. Zsoltár), valamint Borzási Pál, a helybeli gyülekezet lelkipásztora hirdette (János 11). A temető kertben Kis Juhász Vilmos szamosújvári lelkipásztor szolgált igével (Zsolt 89,29), valamint Máté Miklós ny. lelkipásztor imával. Hálásak vagyunk Istennek az énekkar és a fúvószenekar szolgálataért is. Az Úr vigasztalja a gyászolókat. (**Borzási Pál**).

Augusztus 22-én, a székelyhídi temetőben **Kéri József** testvért kísértte el utolsó földi útján a gyászoló család, a gyülekezet és az ismerősök. Testvérünket több hónapos szenvedés után, 80 esztendőskorában szólította haza a Teremtő. Kéri József 1932. április 26-án született Nagykágyán hívő családban. 1951-ben vállalta a bemenetkezést. A székelyhídi gyülekezetben hosszú évekig szolgált hűségesen, mint pénztáros, imaóra vezető és bizottsági tag. Élete végéig örömmel szolgálta az Urat. 1962. július 10-én házasodott meg. Ezen a nyáron már súlyos betegen élte meg az 50. házassági évfordulójukat feleségével, Etelkával.



A temetésen a vigasztalás szavait Megyesi József ny. lp. Nagyváradról és Szabó András körzeti lelkipásztor tolmácsolta. A sírnál Balla Frigyes gyülekezetvezető hirdette az igét. A gyászszertartáson összevont énekkar szolgált. Az Úr vigasztalja a családtagokat és a gyülekezetet! (**Csorján Barnabás**)

A nagybányai gyülekezet október 9-én immár negyedszerre gyűlt össze ez évben gyászistentiszteletre. Ez alkalommal **özv. Antal István** testvérünk koporsóját vette körül a népes gyászoló család és a végtisztességet tevő gyülekezet. Testvérünk 83 évet kapott Teremtőjétől. Ennek első harmadát szülőföldjén, a szilágysági Szerben élte le; a hatvanas évek elején költözött családjával Nagybányára. Az Úr hat leánygyermekkel áldotta meg őket, amelyből ötöt nevelhettek fel.

A kápolnánál Nagy István nagyfalui lp. hirdette az igét (1Thessz 4:13-18), kiemelve az elhunyt alázatos, csendes természetét és életvitelét, s hogy testvérünk a bánya mélyén végzett nehéz munkával tartotta el családját, de volt találkozása az Úrral, akibe bizalmát vetette mindhalálig. Román nyelven az égerháti lelkipásztor szolt; kezdő és befejező imával Virágh József és Fazakas Mihály tv. szolgált. A gyászszertartáson közreműködött a gyülekezet ének- és zenekara. Isten vigasztalja a gyászoló családot. (**Mátis Csaba**)

Október 11-én gyászistentiszteletet tartott a sarmasági gyülekezet. **Dari Sándort** rövid szenvedés után, 82 éves korában szólította magához az Úr. Testvérünket már gyermekkorában megérintette egy istentiszteleten a magvető példázata, amelynek az emléke kísérte őt felnőttkorában is. 1979. augusztus 2-án, egy menyegzői istentiszteleten döntött az Úr Jézus mellett és hamarosan feleségével együtt be is merítkezett.

A temetésen igehirdetéssel szolgált Király Tibor lp. és Nagy István testvér a Fil 3:20-21 és Jn 14:1-6 alapján. A sarmasági énekkar és zenekar alkalmi énekekkel dicsőítette az Urat. Vigasztalást kívánunk az elköltözött hátra maradt családjának: feleségének, két gyermekének és az unokáknak! (**Lakatos Noémi**)

Légy hű mindhalálíg

Isten az ő kegyelmet kiárasztotta az emberiségre Jézus személyében. Számomra kegyelem az is, hogy megoszthatom bizonyágtételem, vagyis megtérésem történetét az olvasókkal. Enikő a nevem, 33 éves vagyok. Férjemmel és két gyermekünkkel (kilenc éves kisfiú, hat éves kislány) egy székelyföldi kisvárosban élünk.

1998-ban végeztem tanulmányaimat a kolozsvári református kollégiumban, ahol nagyon jó eredményekkel érettségiztem ó- és újszövetség-egyház történelemből is. Büszke voltam elért eredményeimért, de pénzügyi gondok miatt hamarosan lemondtam a főiskoláról, ami megviselt egy ideig. Majd férjhez mentem és 24 évesen megszületett a fiam. A mindennapi teendők, a sírós baba, az igényes férj és az állandó fáradtság elfeledtette velem Istent. Elmaradtam az istentiszteletekről, elmaradt a bibliaolvasás. Két évre rá, egy kislánnyal ajándékozott meg Isten.

Múltak a napok, mindegyik a maga nehézségével, örömeivel, teljesen Isten nélkül. Sodródtam a világgal együtt, amit valójában nem is tudtam. Halmozódtak bűneim (nem kis bűnök), és szívemben egyre nagyobb teret kapott az irigység, a nagyravágyás. Amit pedig néhány évvel azelőtt tanultam, annak már csak halvány emléke maradt. Istennek azonban minden emberre nézve van egy csodálatos terve, a kérdés az, ki hogyan válaszol az ő hívására.

Egy októberi napon, 2008-ban, édesanyám nagymámához hívott, akit Novák Zsolt magyarországi misszionárius és felesége Erika már többször meglátogatott. Édesanyám azelőtt egy héttel fölment nagymámához és beleszórt egy házi közösségbe, ahol éppen bibliaórát tartottak (visszanézve most már ebben Isten kezét látom).

Édesanyámat teljesen magával ragadta az az alkalom, örvendezve, mosollyal az arcán számolt be arról a kedd estéről: „Gyere el te is” – hívott. „Ó, édesanyám, ismerem én a Bibliát” – feleltem büszkén, tudatlanul. Isten azonban nem taszított el önteltségem miatt, így a következő héten elmentem. Kezdekor a Novák házaspár énekelt (nagyon köszönjük őket Istennek), ige hangzott el, majd imádkozásra került sor. Én, aki úgy elhittem magammal a „mindentudást”, ott álltam és nem tudtam imádkozni.

Valami mégis megmozdult bennem azon az estén, és türelmetlenül vártam a következő hetet. Elővettem a hat hét éve már ki nem nyitott Bibliámat és Isten elkezdte a munkáját az életemben – habár akkor ez még bennem nem tudatosult –, ugyanis mindent felforgatott.

Felszínre kerültek a hiányosságaim, a büszkeségem. Éreztem, nekem szükségem van Istenre, és nem tudok nélküle élni többé már. Eddig úgy elvoltam, de ez most már nem megy. Rádöbentem arra, hogy én nem ismerem

igazán Istent, sem Jézus Krisztust. Kezdem éhezni az igére, vágyódtam az Úr iránt, ahogy azelőtt sohasem.

Ezek az alkalmak sokat jelentettek nekem. A sátán pedig ott állt lesben, és azt használta fel ellenem, aki legközelebb állt hozzám, a férjemet. Nem ismertem rá, mindenre kiszámíthatatlanul reagált, a Bibliámat tűzbe hajította, szavai éles késként hasították a szívemet. Egy napon pedig arra kért, mondjak le Istenről és nagyon fog szeretni. Képtelen voltam ezt megenni, ragaszkodtam Istenhez még akkor is, ha láttam minden ellenem fordul. Soha még nem féltem úgy, mint abban az időszakban; a nyugalom helyét a sötétséget a rettegés vette át, az éjszakát kinként éltem át (ördögi jelenlétet éreztem az éjszakákban), szabadulni szerettem volna ebből az rémítő állapotból.

Körülbelül négy hónap telt el, hogy már a gyülekezetbe jártam, amikor egy napon a következőket olvastam: „Az én juhaim hallják az én szómat..., és soha senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (Jn 10,27-28). Emlékszem, az igeversek a szívem melyéig hatoltak; az Úr Jézus ígését láttam bennük, biztonságot, szeretetet, törődést, hovatartozást. Eldöntöttem, én is Jézus juhai közé akarok tartozni. Ettől a pillanattól fogva különös nyugtalanság vett erőt rajtam. Telefonálni szerettem volna a lelkipásztornak, de nem tudtam, hogyan számolhatnék be az elhatározásomról?

Aztán pár nap múlva, egy ködös februári kedd estén szolgálni jött hozzánk a lelkipásztor. Olyan rossz idő volt akkor, de a Szentlélek arra biztatta Zsolt testvért, hogy mennie kell, bármilyen rosszak is az útviszonyok. Most már látom, hogy mindenben Isten keze van, és Ő készítette el számomra az utat, mert azon a februári estén, megtértem, leraktam bűneim Jézus lábaihoz.

Imatámaszt igényeltem, de az ellenség is ott volt, és mindenféle gondolatokat adott, hátha meghátrálok. De az Úr hívása nagy szeretettel vonzott, oda mentem a Golgotához és Ő megszabadított minden bűntől. Édesanyám is ezt tette, és 2009. május 31-én bemelegítettünk. Boldog nap volt, csodálatos! Már senki nem szakíthat ki az Úr kezéből.

Azóta őt követem, édesanyám is. Meg-megbotlok néha, de Isten kegyelmes, kiárasztja rám szeretetét, Jézusra nézve felelem, tisztít, formál, tanít, mint gyermekét. Nem is tudnám már másképpen elképzelni az életem, csak Jézussal, és várom, hogy majd egy napon szemtől szembe lássam őt – Isten kegyelméből.

Azért imádkozunk, hogy minél többen ismerjék meg az Urat. Szeretnék én is ömellette mindvégig kitartani, ahogy az ige mondja: „Légy hű mindhalálíg, és neked adom az élet koronáját!”

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.
410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Az Európai Baptista Federáció Tanácsulése

Ez év szeptember 26-29. között volt megtartva az EBF éves tanácsulése a Berlinhez közel fekvő Elstal helységben. Az RMBGYSZ-t Kovács József és János Csaba képviselte.

Ez nem csupán protokolláris, hanem szükségszerű képviselet is volt részünkről, mivel két lelkimunkásunkat támogatja az EBF: Dézsi István lelkipásztort, aki Kelemenkén végez gyülekezetplántálást, valamint Kelemen Szabolcs lelkipásztort, aki Kisdobronyban (Ukrajnában) szolgál családjával együtt.

A főtítkár ott volt Szilágyballán

Az EBF-nek több mint 800.000 tagja van, amelyben 51 baptista unió, vagy szövetség képviselteti magát – Portugáliától Oroszország legvégső határáig. Ebbe a nagy családba tartoznak az eurázsiai, valamint a Közép- és Közel-Kelet baptista gyülekezetei is. A Federáció elnöke jelenleg Hans Guderian testvér Németországból, alelnöke Otniel Bunaciu testvér, aki a Romániai Baptista Unió elnöke is, a főtítkár pedig Tony Peck testvér Angliából (akit nálunk is sokan ismernek, hiszen részt vett tavaly a szilágyballai kongresszuson).

A többnapos tanácsulás nagyon jó hangulatban zajlott. A hivatalos jelentések mellett tanulságos bizonygátételeket hallottunk: számos küldött beszélt Isten áldásairól és vezetéséről, valamint beszámoltak arról is, hogy milyen missziómunkákat végeznek a szolgálati területeiken.

Az iskola Hollandiába költözik

A tanácsulás egyik fontos pontja az volt, amikor döntenünk kellett a prágai Nemzetközi Baptista Teológiai Szeminárium jövőjéről. Ez az iskola 1949-ben létesült Svájcban abból a célból,

hogy lelkipásztorokat képezzen missziói munkára. Majd 1997-ben Prágába költözött, ahol mindmáig nagyon sok diáknak adott nemcsak képesítést a lelki munkához, hanem valódi lelki



töltetet is. Sajnos a mai gazdasági helyzet mi nem tud az iskola Prágában maradni. Amszterdamban nyílt lehetőség a folytatáshoz, ugyanis a Holland Baptista Unió felajánlott egy épületgyűttest. Nehéz volt a döntés, de végül is a többség amellel döntött, hogy Amszterdamba költözzön a Szeminárium (a fenti képen). Azért imádkoztunk, hogy Urunk áldása legyen továbbra is a teológián, legyen az intézmény egy olyan fénysugár abban a nagy városban, amely embereket segít majd Krisztushoz.

Ír baptisták is az EBF-ben

Egy másik érdekes pontja a tanácsulásnak az volt, amikor az Írországi Baptista Hálózat (ÍBH) fejezte ki a vágyát, hogy szeretne az EBF-hez csatlakozni. Ehhez a hálózathoz csupán négy gyülekezet tartozik, de nyitottak arra, hogy külföldi baptista szervezetekkel is kapcsolatot ápoljanak. A 116 gyülekezet alkotta Írországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége

eddig még nem kereste a külföldi társszervezetekkel való kapcsolatot. A tanácsülés résztvevői egyhangúlag elfogadták az ÍBH jelentkezését.

A sokszínű EBF

Nagyon építő volt a Baptista Világ Szövetség elnökének, John Upton (alábbi fotón) testvérnek a szolgálata. Már bevezető szavai által képet kaptunk a világszövetség munkájáról, majd pedig a Mk 6:34-44 alapján hirdette az igét. „A 21. század baptistáinak szellemi látása” címmel hangsúlyozta azt a módot, ahogyan drága Megváltónk használni akarja gyermekeit: „Krisztus először elvesz, hogy megáldhasson; majd pedig összetör, hogy kegyelmében éltesse.”



Az ilyen nemzetközi alkalmakon látható, hogy mennyire sokszínű az EBF: vannak szabadabb gondolkodású baptisták, de olyan hívő testvéreink is, akik példák a Krisztusnak való odaszánásban.

A tanácsülés végeztével megerősödött bennünk az a lelki látás, miszerint nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk idehaza a misszióra. Adja meg drága Urunk, hogy ez ne csak vágy maradjon, hanem meg is valósuljon a gyakorlatban.

JÁNOS CSABA *lp.*, missziói alelnök

